

"מעריב" בגן

מוסף מעריב תל-אביב הקריש בשבוע

למעבר את צמד עמודי-האמצע שלו לסיקור מצוקתן של נערות תל-יברוק, שרבינוין הטיבתי וההתחרות הגוברת ביניהן רחוק את חלושות המרפקים שבהן לרחובות מרכז תל-אביב.

לא תגלית גדולה למי שנוסע ברחובות תל-אביב כששתי עיניו בראשו; לא סיפור מרתק למי שקרא כבר 200 דוחות יותר מרת-קום קטנים רומים. לכל היותר, עוד ניסיון כושל של אונגות-דפוס, שאינה מעלה ואינה מורידה, ובעיקר אינה מעלה.

אבל הסיפור האמיתי של צמד עמודי מעריב תל-אביב, ביום הששי שעבר, שייך דווקא לסיפור שמתחת לסיפור. כי תחתית הריי פיון העיתונאי של מעריב-האמצע, שכתרתו — הן עובדות בצל המצבות — היתה עשויה לעורר שערוייה-רבת, אילו נידרפסה ב-1953, למשל, הדפיס מעריב-תל-אביב כותרת נוספת: "הגאווה יוצאת מהארון".

מה הקשר? רק רגע, מעריב כבר מסביר: הלסביות והומואים — כותב העורך כפתיח — אירגנו "שבוע-גאווה", ובו אירועים ומיפגשים, כדי לסמל את מאבקם למען הכרה ושיוויון. ההיר ענות אל היתה מיידע-מה, אולי בגלל חמדי רי האירועים. העיקר שגוברת הפתיחות בקי רבנו למען מאבקנו", אמרים העסקנים.

כעשיו היוזג כבר כנור. ללסביות והומואים הולכים טוב מאוד עם גווה. ללסביות והומואים כי הרי מן המפורסמות היא, שהומר

הן עובדות בצל המצבות

במחלקת החדשות של מעריב תל-אביב, יושב עורך העמודים המרכזיים של המוסף, מנחם גולן.

במחלקת החדשות של מעריב תל-אביב, יושב עורך העמודים המרכזיים של המוסף, מנחם גולן. גולן, 47, הוא איש דגול, גבוה, חמום, עם שיער כהה וקו מתח. הוא נשוי ואב לשתי בנות. גולן עבד במעריב תל-אביב במשך שנים רבות, והוא עורך העמודים המרכזיים של המוסף. גולן עובד במעריב תל-אביב במשך שנים רבות, והוא עורך העמודים המרכזיים של המוסף.

מיפגשים בחשיכה

הצילום: אריאל גולן

הצילום: אריאל גולן. תמונה המראה את הצמד המרכזי של המוסף, מנחם גולן ודניאל גולן, עובדי מעריב תל-אביב. הם עומדים על במה, ויש להם תנועה דינמית. גולן, 47, הוא איש דגול, גבוה, חמום, עם שיער כהה וקו מתח. הוא נשוי ואב לשתי בנות. גולן עבד במעריב תל-אביב במשך שנים רבות, והוא עורך העמודים המרכזיים של המוסף.

הגאווה יוצאת מהארון

הלסביות והומואים אירגו "שבוע גאווה", לטובת הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים. הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים. הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים.

הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים. הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים. הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים. הומואים, לטובת הומואים, לטובת הומואים.

"מעריב" תל-אביב, עמודי האמצע איפה השכר?

כדי להסיר ספק, ששתי הכותרות נקלעו רק באקראי לאותו צמד-עמודים מרהיב, טורח מעריב תל-אביב לקשור להן כותרת-גג מאחד דת: "מיפגשים בחשיכה". מתחת לכותרת ימצא הקורא המשכיל תצלום מרטיט של שני גברים, שאחד מהם, עובדן שחור-חולצה, נוגע-לאנגוע בחולצתו הלבנה של חברו — עדות ברורה למשאומן בדבר כיצוד מגעי מיני במיצע ובשלושה תשלומים.

והכיתוב לתמונה קובע: "מגעים בגן החש"מל". אמאלה. רובר מסוול, מבועי מעריב, הביע לפני שבועיים מיסאלת-לב, לייצר מכות-עריכה אוטומטית, שתפריד בין אמת לשקר, ושתייד רוק את הובל החוצה. במקרה של מעריב תל-אביב הוא צריך לייצר מכוה שתכניס את השכל פנימה.

תעודה חמש בבוקר

רחל אבנר, העלם הזה. אורנה קדוש (העיר, 7.7.89), עשתה במהלך שלושת השבועות האחרונים מלאכה עיתונאית חריגה, מיוחדת במינה, יוצאת-דופן מקנייה-המירה השגורים של "עיתונות 89" בע"מ.

קדוש ביקשה לבדוק איך חיים בני-אדם כפלגנטה של דימונה — אופקים — נתיבות — שדרות — ירוחם: איפה הם עובדים; מה הם אוכלים; כמה הם משתכרים ולמה הם לא עולים לארץ.

כדי לברר את כל הסוגיות הללו לאשורן, קמה קדוש ועשתה מעשה, שהעביר, מן הסתם, צמרמורת בגיווים ממוגה-האוויר של כמה מעמיתיה הנכירים בעיתונים אחרים: היא נסעה באמצע הקיץ לדימונה, ועברה שם שבר עיים כפועלת-טקסטיל.

חשוב לחזור שוב על העובדות, מפני שסוג כזה של עיתונות כבר אינו נורמה שגורה. אורנה קדוש לא יסבה ומרתח עמודים מא חורי שולחן-הכתיבה; לא טילפנה להברה כדי לברר מה-עניינים מחוץ לעיר; לא ביקשה ממכירת-המערכת לזמן שלוש פועלות מצר נפות וסגנרן עבש-משום לרבי-שיח אודות מצוקת הטקסטיל והשלכותיה על המדיניות המוניטארית בשלהי המאה ה-20. קדוש נסעה לכאורשבע ב-5 בבוקר (אין שעה כזאת, זה נכון), גרשמה בלישכת

אורנה קדוש לא קונפקציה. העבודה, הופנתה למיפעלי דימונה-טקסטיל, התייצבה עם הפיתקה שקיבלה והתחננה שי-קבלו אותה לעבודה. משנתער לה מנהל-העבודה, נשארה ליד הגולים שבועיים תמיד מים, שבמהלכם ארגה וטוותה כתבת-תעודה ממדרגה ראשונה. יש לי לא מעט השגות אודות רשמיה ומס' קנותיה של קדוש 14' מייה-עיניים שלה. אני מותר עליהם ברצון, מפני ש-1000 מישפטי-ביקורת ו-2000 מישקיי-מילים מאחורי שולחן-הכתיבה שלי, אינם עומדים במחיצתה של שעת התנסות עיתונאית אחת, מתחת לגג הפח הלוהט של דימונה-טקסטיל. ואורנה קדוש, אם ספרתי נכון, מצעה 108 שעות טקסטיל, לא כולל נסיעות ומע"מ, כדי להוכיח שהיא איננה כתבת-קונפקציה.

(2) לגבי רידם של הפירסומאים, אין שום הברל בין חשבונית-מס שניגשו ליפואומו. לבין חשבונית שינפקו לעיריית יופיץ, למשל. בשני המיקרים הם משלמים מע"מ ומצהירים על רווחים. (3) בשני המיקרים הנידונים בסעיף 2, ישמש רוב תמורת החשבונית לצורך פרעון חשבונות העיתונים ו/או שליטה-החוצות של הלקוח, ומיעוטו יהווה את נחם הרווחים. (4) הגורם היחיד שיכול ליהנות מהתרגיל הפיננסי הבלתי-מתוחכם הזה הוא גוף פוליטי הרשום כעמותה. לגוף כזה אין אפשרות להתייחס עם שליטנות מס-עיר-מוסף ולקוץ מע"מ. לשון אחרת: אם ישלם לפירסומאים ישירות, ללא מתווכים — יפסיד 15 אחוזים מעסקי-הפירסום שלו. (5) הפירסומאים, לכאורה, יכולים להפסיד כמה אלפי שקלים, מתוך תקציב מסע הפירסום, אם העמותה הפוליטית ששכרה את שירותיהם תצטרך לספק את דמי המע"מ שהיא משלמת להם, ולהקצות את התקציב רק לכאורה. כי כל פירסומאי שהיה מעורב אי-פעם במסעי-בחירות יודע שהלקוח יעופף באוויר כדי להשלים את התקציב, ולא יותר על אינטש שחוק אחד — בעיקר לקראת הדחירה האחרונה אל סופו הפרוע של הקרב. (6) אנשי מס-הכנסה עושים, כדרכם, עבר דה סודית. הם חוקרים חוליה אחרי חוליה. הפירסומאים, בטופה של החקירה, יובילו אר תם אל המטרה. (7) והמטרה שדהרו א השילטון, הוא, היא הפוליטיקאים שדהרו א השילטון ו/או ראשי העמותות, שסייעו להם במלאכה. (8) מה כליכך מסובך בזה?